

HILIĆ AZRA
VELIKA KLADUŠA

Treća nagrada na konkursu Fonda "Bošnjaci" Sarajevo.

Dok se jedva primijetna bijela magla lijeno povlačila između stabala kladušskog parka, boje su se mješale po plavetnilu vedroga neba. Crvena, žuta i narančasta a ponegdje je izvirivalo golo parče neba ili bijelog oblaka, koji me podsjeti na bijeli dim iz našeg dimnjaka. Postepeno se boje stopiše u jednu, u dugu krajišku noć. Spusti se mistična, mrkla noć i jezivi mrak pokri dotad tako veselo nebo, a težina te noći pade na moju terasu i pokri sve oko mene. I moja ramena osjetiše umor pod naletom pro hladnog vjetra.

I dok se one lijepo, preplanule djevojke žurile u divlji život ovog grada, i dok su momci svojim mošusima namirisali cijelu mahal, i dok se skoro na svakom komšinskom prozoru vidjelo po jedno mlado lice što vijerno stoji sate i sate pred ogledalom dok je čaršijska džamija gromoglasno grmjela ezanom, ja i dalje ostadoh da posmatram, da svoje oči napajam ljepotom grada, što gordo stajaše i ponosno gledaše u daljinu.

Danas se osjetih posebnom, kao da je nešto jako uznemirilo moju, inače sretnu, dušu pa je kaznilo da se baš ovog lijepog dana osjeća zarobljeno. Kroz ogromno staklo terase, dopriješe zvukovi, još u podne upaljenog televizora...."Kad je čovjek sam u stanu, mora nekako da se zabavi" - bila je uvijek moja isprika kad su se komšije žalile na galamu.

Do moga uha doprije glas spikera večernjeg dnevnika: "Danas je 11 juli, godišnjica genocida u Srebrenici". Bila je to rečenica što me potpuno probudi. Pred mojim očima se počеше odmotavati slike kolona čena i djece, pucnjava, dozivanje stradalnika.

Pitanja naviru bez odgovora. Pitam da li se još iko osjeća ovako poput mene. Pitam se to svakoga 11. jula.

Izgleda da nam je svima svejedno. Jesmo li, zaista, zaboravili Srebrenicu? Jesmo li, zaista, oprostili Srebrenicu? Jesmo li zaboravili i što je urađeno mome narodu, i ovom tlu na kojem sada sjedim, na ovom uplakanom tlu gdje dolazim na raskršnicu života i opet, po ko zna koji put ne znam kud da pođem?

Briga i tuga izjeda moju dušu, nagriza mi srce, gorčinom mi grlo para. Još jedna suza opeče moje bijelo lice.

Zašto je grad ovako veseo? Da li je zaista zaboravio ili samo pokušava zaboraviti? Jesam li ja jedina koja se osjeća ovako? Kako zapovjediti svom narodu da ne zaboravi, kako zapovjediti da se nikad nešta slično ne dogodi?

Hiljadu je pitanja, a moja mlada duša odgovora nema! I dan danas mi u glavi i u ovom tužnom srcu odzvanjaju pitanja i sva se stapaju u jedno: O, kuda ideš narode moj???

I, evo, opet mi sve ovo što napisah, i sve ono što ne napisah, a izjeda mi dušu, nagriza mi srce, gorčinom mi grlo para, natjera još jednu suzu što opeče ovo bijelo lice čiste bošnjakinje.